

Piękne samogłoski

Dnia pewnego **A** literka do lusterka z smutkiem zerka:

- Noszę pospolity strój, wręcz uwiera mnie ten krój!

Chcę mieć akcent wyjątkowy, być ozdobą polskiej mowy!

Wpuście mnie do garderoby, bo przymierzyć chcę ozdoby!

A przykładą różne znaki – kropki, myślnik, linki, haki,
Klipsy, broszki i szaliki, bransoletki i guziki.

Wtem ze szczęścia aż zadrżała: proszę Państwa! Już wybrałam!

Od dziś będę **A** z ogonkiem: najpiękniejsza pod tym słońkiem.

Będę Polką, panną, damą, babcią, ciotką, córką, mamą.

Takie **A** innymi słowy to brylanty polskiej mowy.

Usłyszała **E** litera, że się **A** w piękną przebiera.

- Też chcę z przyczyn osobistych, zdobić język mój ojczysty!

Proszę podać mi ogonek – przypnę go na prawą stronę.

Ma być lekki, miękki, zgrabny, elastyczny i powabny.

Od tej pory, mili moi, **E** w ogonek swój się stroi.

Dla nas **E** to splendor taki jak bursztyny albo maki.

Wyjątkowe samogłoski z wdziękiem zdobią język polski.

Stąd zapewne slogan ten: **Język polski jest a ę.**